

ΜΠΑΛΕΤΟ BORIS EIFMAN
ΑΓΙΑΣ ΠΕΤΡΟΥΠΟΛΗΣ

Αδελφοί Καραμάζοφ

ΩΡΑ / TIME : 20:30
ΕΙΣΙΤΗΡΙΑ / TICKETS: € 25, €17

Τετάρτη, 3 Σεπτεμβρίου - Θέατρο Ριάλτο, Λεμεσός
Wednesday, September 3 - Rialto Theatre, Limassol

Πέμπτη, 4 Σεπτεμβρίου - Δημοτικό Θέατρο Στροβόλλου, Λευκωσία
Thursday, September 4 - Strovolos Municipal Theatre, Nicosia

ΓΕΝΙΚΕΣ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ / GENERAL INFORMATION :
7777745, 25878744, 22800933

Μουσική:

Sergei Rachmaninoff
Modest Mussorgsky
Richard Wagner

Χορογραφία, Λιμπρέτο, Παραγωγή
και Σχεδιασμός Φώτων:

Boris Eifman

Σκηνικά και Κοστούμια:

Slava Okunev

ΜΠΑΛΕΤΟ **BORIS EIFMAN**
ΑΓΙΑΣ ΠΕΤΡΟΥΠΟΛΗΣ

Alexey Karamazov: **Igor Markov**

Ivan Karamazov: **Albert Galichanin**

Dmitry Karamazov: **Yuri Ananyan**

Fyodor Pavlovich Karamazov: **Andrey Gordeev**

Katerina Ivanovna: **Elena Kuzmina**

Grushenka: **Vera Arbusova**

Τρεις δαιμονικοί γιοί ενός μέθυσου πατέρα, του Φιοτνόφ Καραμάζοφ, ο Ντιμίτρι που μισά αφάνταστα τον πατέρα του, ο Ιβάν που αμφιβάλει την πίστη και την ελεύθερη βούληση, και ο θρήσκος Αλεξέι. Η ιστορία εξελίσσεται γύρω από τον φόνο του πατέρα Φιοτνόφ Καραμάζοφ. Κάτι περισσότερο από ένα μυστήριο φόνου, η ιστορία εξερευνά την ύπαρξη του Θεού.

ΜΠΑΛΕΤΟ **BORIS EIFMAN**

ΑΓΙΑΣ ΠΕΤΡΟΥΠΟΛΗΣ

Ο Boris Eifman χαρακτηρίστηκε από την εφημερίδα New York Times ως ο πιο επιτυχημένος Ρώσος χορογράφος, και μία από τις πλέον σημαντικές προσωπικότητες του σύγχρονου χορού. Κέρδισε το μεγαλύτερο τίτλο της τότε Σοβιετικής Ένωσης, του "Λαϊκού Καλλιτέχνη" της χώρας. Έχει επίσης στο ενεργητικό του σημαντικά βραβεία όπως τη "Χρυσή Μάσκα" - το αντίστοιχο βραβείο Tony στη ρωσική τέχνη - και το "Θρίαμβο", βραβείο καταξίωσης για τη προσφορά του στο χώρο της τέχνης. Η πρώτη "Χρυσή Μάσκα" του απονεμήθηκε το 1997 για το μπαλέτο του "Tchaikovsky" και το 1999 του απονεμήθηκε ακόμη μία "Χρυσή Μάσκα" για τις επιτυχίες του στο χορό. Για το έργο του Οι Αδελφοί Καραμάζοφ του απονεμήθηκε το βραβείο "Θρίαμβος". Επίσης έγινε δέκτης του βραβείου "Ψυχή του χορού" που απονέμεται από το ρωσικό περιοδικό "Μπαλέτο". Η επιτυχία και η φήμη που απολαμβάνει σε αυτό το στάδιο της καριέρας του, αποτελεί ένα ισορροπημένο αντιστάθμισμα της δύσκολης ζωής του. Ο Eifman πέρασε ένα μεγάλο μέρος της παιδικής του ηλικίας σε ένα υπόγειο σπίτι, το οποίο μοιραζόταν η οικογένεια του με άλλους μηχανολόγους, τους οποίους κάλεσε ο Στάλιν για να βοηθήσουν την χώρα, στο μεγάλο της αγώνα ενάντια στο ναζιστικό φασισμό. Άρχισε το καλλιτεχνικό του ταξίδι στην ηλικία των επτά χρόνων, όταν μετά το θάνατο του Στάλιν είχε επιτραπεί στην οικογένεια του να μετακομίσει στην πόλη Kishinev της Μολδαβίας, όπου μπορούσε να μελετήσει την τέχνη του χορού μαζί με πολλά άλλα ταλαντούχα παιδιά της ηλικίας του. Μόλις στα 13 του χρόνια αποφάσισε ότι ήθελε να γίνει χορογράφος, μία απόφαση που με σθένος κυνήγησε και υποστηρίζει μέχρι και σήμερα. Το 1966 στο νεοσυσταθέν Κολλέγιο Χορογραφίας στο Κονσερβατόριο του Λένινγκραντ, ο Eifman τράβηξε την προσοχή των τοπικών κριτών, όταν το 1970 παρουσίασε το έργο του "Ίκαρος". Όμως για κακή του τύχη το έργο αυτό τράβηξε και την προσοχή της διεύθυνσης του σχολείου, η οποία του απαγόρευσε να ασχοληθεί και να χορογραφήσει ξανά ο,τιδήποτε δεν είχε σχέση με τη σοβιετική

ΧΟΡΗΓΟΙ
SPONSORS:

RUSSIAN
COMMERCIAL BANK

CALLAGHER
HOLDINGS LIMITED

παράδοση. Την ίδια χρονιά έγινε ο κύριος χορογράφος στην Ακαδημία "Vaganova", στο μπαλέτο Κίρον, και του δόθηκε επίσης και η ευκαιρία να δημιουργήσει πολλά προγράμματα για την τηλεόραση καθώς και φαντασμαγορικά θεάματα στο πάγο. Το 1972 ο Eifman χορογράφησε το έργο Gaianeh για την όπερα Maly. Το έργο σημείωσε ανεπανάληπτη επιτυχία και γι' αυτό μεταφέρθηκε και στο σινεμά το 1979. Το 1975 χορογράφησε το γνωστό έργο Firebird για τα μπαλέτα Κίρον. Το 1977 του δόθηκε τελικά η άδεια να δημιουργήσει τη δική του ομάδα χορού, με την οποία άρχισε αμέσως τις περιοδείες σε όλη την επικράτεια της Ρωσίας, δίνοντας παραστάσεις σε κατάμεστα θέατρα μπροστά στο θαυμάσιο ρώσικο κοινό το οποίο διψούσε για πρωτότυπη ρωσική τέχνη. Παρ' όλη την έμμεση πίεση που δεχόταν για να φύγει από τη Ρωσία αφού δεν ασχολείτο με τη "Ρωσική Τέχνη", παρέμεινε στην Αγία Πετρούπολη χωρίς να του δίνεται η οποιαδήποτε κρατική βοήθεια. Η ομάδα χορού χρηματοδοτείτο μόνο από το αντίτιμο του εισιτηρίου εισόδου. Ενώ από τη μια η φήμη του μεγάλωνε λόγω των πολιτικών συνθηκών δεν μπορούσε να περιοδεύσει εκτός Ρωσίας. Στην πρώτη του παράσταση στο θέατρο των Ηλυσίων Πεδίων στο Παρίσι έγινε το αδιαχώρητο. Ήταν η αρχή μιας μεγάλης διεθνούς καριέρας, με περιοδείες σε όλη τη δυτική και ανατολική Ευρώπη, στην Ιαπωνία, στη Νότιο Κορέα, στη Νότια Αφρική, στο Ισραήλ και στη Λατινική Αμερική. Παρόλα τούτα στην Αμερική δεν κατάφερε να παρουσιάσει τη δουλειά του παρά μόνο το 1998 στο City Center της Νέας Υόρκης. Έγιναν πολλά έργα για τη ζωή και το έργο του. Το 1991 η κρατική τηλεόραση της Αγίας Πετρούπολης παρουσίασε το ντοκιμαντέρ "Ο άνθρωπος που τόλημψε" ενώ το 1998 η ρωσική κρατική τηλεόραση παρουσίασε το ντοκιμαντέρ "Ο Θρύλος στα Μπολσόι", στην εκδήλωση για τα 20 χρόνια της ομάδας χορού. Βαθιά προβληματισμένος για τα θέματα που χορογραφεί, ο Eifman δεν είναι ο πρώτος που μέσω της τέχνης του χορού αναλύει - με το συναίσθημα και τη θεατρικότητα χρησιμοποιώντας την εκφραστικότητα του μοντέρνου χορού με τη γλώσσα του κλασικού μπαλέτου - φιλοσοφικά θέματα που τον απασχολούν. Αυτή η νοοτροπία που προτοεσιήχθηκε στη τέχνη του χορού από το Jean-Georges Noverre το 18^ο αιώνα και την οποία "ανακάλυψε" ξανά ο Michel Fokine στις αρχές του 1900, δεν είναι κάτι καινούργιο για τη Ρωσική σκηνή. Όπως έγραψε η Anna Kisselgoff στην εφημερίδα New-York Times, ο Eifman "μπορεί να μην είναι ο πρώτος αλλά αναμφισβήτητα είναι ο καλύτερος".

